

KAYBOLMAK

Benim pembe ağaçlarım vardı dallarına tırmanıp saatlerce oturduğum

Güneşim yalnız ben isteyince batardı

Ay ise masal anlatmak için tırmanırdı onca yolu

Sıcaklığın tek anlamı deniz, soğukluğu ise kardan adamlardı

Tek gerçek, mutluluktu.

Birgün gözlerimi yüzüme çarpan solgun bir yaprak ile açtım

Tanımadığım bir mevsimdi

Daha önce hiç görmediğim bakışlar vardı insanların yüzünde.

Yanlış yerde olmalıyım diye düşündüm

Değilmişim.

Meğer, ben büyümüşüm.

Nerede yanlış yapıp da bu renksiz dünyaya düştüğümü anlamaya çalışırken bir ses duydum

Bir kız şarkı söylüyordu

Yalvarıyordu adeta içeri girip onu dinlemem için

Adımımı içeri attığımda yavru bir bulut sarıldı bana

O da yağmurlardan bıkmıştı

Sıcaklığın rehabetiyle yavaşlattım.

Daha birkaç adım atmamıştım ki bir koku çalındı burnuma

Okyanusun rüzgarla dünyayı dolaşan tatlı kokusu muydu yoksa işveli bir kadının esansı mıydı
bilemedim

Sormadan devam ettim.

Hayalden gerçeğe açılan kapıyı araladığımda ise, ait olduğum yeri bulduğumu biliyordum

Ne anlamsız sorunlar vardı orada, ne hiç bitmeyen emirler, ne de gerçek adı altında kabul
ettirilmeye çalışılan kısıtlamalar

Saatlerce, günlerce, hatta aylarca kaybettim kendimi sayfaların arasında

Hala neredeyim bilmem

Belki birgün tanışırız sizinle

Elinizde tuttuğunuz bir kitabın arasından el sallarım size

Davetimi geri çevirmez katılırsınız bana

Belki o zaman anlarsınız beni

Gerçeğimi, hayallerimi, hikayelerimi, kitaplarımı

İçinde kaybolduğum bu dünyayı,

Kütüphaneyi.

Ceren Turan

Bilgisayar Mühendisliği / 4. Sınıf